

MANTANA 3

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 7, číslo 3

Srpen 2004

DO PŮL DNA II

Dne 27. března 2004 vyběhlo do pražských ulic skoro 2500 běžců rozhodnutých vyzkoušet svou fyzickou a psychickou připravenost na jedenadvaceti kilometrech trati půlmaratonu. Na mou výzvu k účasti se přihlásili a běhu zúčastnili: Tomáš Stránský, Míra Beránek, Květa Mudráková a Jarda Ďurkovský. Se mnou tedy pět členů Horoklubu.

Že bude závod náročný, s tím každý počítal. Někteří ale museli vypít i pověstný kalich hořkosti. A tak nám v cíli krutě kulhající Bery (zradily ho kotníky pochroumané po pádu na Bořni) s nenapodobitelnou gestikulací líčil, jak ho předbíhala dívka s pomerančovými dolíčky na stehnech a běžeckým stylem kachny aniž by mohl udělat něco jiného, než tu hořkost spolknout. Také Jarda kulhal (operovaná třísla se jako zdravá pouze tvářila) a musel kilometr před cílem s úsměvem přijmout poplácání po ramenech a výzvu o hodně starší paní aby ještě zabral. Cílem proběhlo, proklópýtalo a prokulhalo 2 267 závodníků a všech pět horoklubáků bylo mezi nimi!! Přestože se nejednalo o lezeckou akci myslím, že odhodlání, vytrvalost, sebezapření a kolektivní duch vytrvalostních závodů jsou horolezectví blízké a všichni zasluhují uznání. Rekapitulace:

Broněk : 942 místo, 1:44:34

Jarda : 1332 místo, 1:51:38

Atom : 1446 místo, 1:53:45

Květa : 1980 místo, 2:08:32

Bery : 2133 místo, 2:19:02

P.S. To ještě nevím, jak hodně dala Květuška Berymu sežrat, že doběhla před ním, ale když pajdali k tramvaji společně se podpírajíc, na žádný domácí převrat to nevypadalo.

P.P.S. Roman Trnka se rozhodl připojit ke klubovým vytrvalcům a atakovat světový rekord 22.května 2004 na Pražském mezinárodním maratonu. Svěťák to nebyl, ale dosáhl slušného času 4:11:00 a (jak komentovala jeho výkon Lenka) přežil a týden poté vyrazil do hor – tvrďák. GRATULUJU!

[Broněk]

Něco do úvodníku!

Na začátku sezóny jsem měl to štěstí si zalézt s naší omladinou v Perštejně. Dostal jsem se do tandemu s oddílovou dívčí nadějí Pivetkou, která si při jarním rozlézání nádherně povzdychla (krásné skromné sebehodnocení), což jsem zaznamenal do níže uvedeného komentáře.

Já když něco začnu dělat, tak jsem v tom ze začátku strašně dobrá. Ale čím déle to dělám, tím jsem horší.

[Svinčo]

OBSAH :

strana 1

Něco do úvodníku

Do půl dna II

strana 2

Ústřížky (A skoč, Pivetka na rozcvičce, Beruška na Velrybě, Superspára, Bravo Helmut bravo,)

strana 3 a 4

S mládeží do italských Dolomit

strana 5

Věže na Chomutovsku

Z chorých mozků

strana 6

Horokroužek na Kozelce

Morál

Kvíz ze života – aneb kdž BB kleie

ÚSTRŽKY

A SKOČ...

(za demotivaci neručím)

Možná jste postřehli jistou podobnost s rubrikou „a jdi...“ v nejmenovaném konkurenčním plátku brněnské lezecké enklávy, která tuto rubriku používá k propagaci výkonů světové špičky. Jenomže světová špička je pro nás něco jako Saturnovy prstence a upřímně řečeno: Koho z krušnohorských kvakerů zajímají Saturnovy prstence, že? A tak bych rád naši mutaci této rubriky věnoval vyjímečným počínům naší „horoklubácké komunity“. Možná někomu zaskočí název této rubriky, ale podle Párkovo historického výroku: „Co vylezeš, musíš umět i seskočit.“, je nad slunce jasné, že nešlo zvolit lépe. No a protože dámy mají přednost, tak jako první v této rubrice bych rád upozornil na naši dívčí lezeckou sekci, která začíná zvedat hlavu a na začátku sezóny se blýskla hned dvěma udatnými solíčky.

[Svinčo]

PIVETKA NA ROZCVIČCE

Rozcvičku na konci lezeckého dne plného tahavých cest si jako bombónek dala sólo Pivetka, naše loňská nejlepší skalkařka. Zsvěcení vědí, že Rozcvička je odvážný sedmimetrový boulder na okrajovkách v Perštejně z dílny strýčka Mkyho, oklasifikovaný jako 5+. Kdo zná Mkyho cesty tak ví, že je co lézt od začátku do konce a že cesta určitě nepostrádá psychický náboj. Pokud vím, tak se jedná o první dívčí sólo této cesty. V hospodě pak tuto cestu Pivetka označila jako „Miss cesta“ dne a měla z ní velikou radost. Takže Pivetce gratulujeme a všem ostatním vzkazujeme: „Nástup na Rozcvičku!“

[Svinčo]

BERUŠKA NA VELRYBĚ

Dle názvu by se mohlo zdát, že se jedná o zcela unikátní výskyt známého druhu hmyzu na těle kytovce, ale není tomu tak. Velryba je boulderingově nejvděčnější „šutr“ na Mlýnském vrchu u obce Ležky. A právě na něj Beruška Květuška v květnu vysílila pětimetrovou „yosemitskou trhlinu“, oklasifikovanou 5+. Kdo byl zaboulderovat na petrohradské žule a okolí, tak moc dobře ví, jak diamantově tvrdá je tamní klasifikace, jak krystaly neuvěřitelně rychle žerou bříška prstů a jak nepříjemně oblé výlezy tam jsou. Vzhledem k jednomu neúspěšnému

pokusu a komplikovanému sestupu z věže přes přilehlou borovici, je název rubriky „a skoč...“ opravdu na místě. Vid' Květuško? I Květuška pak pak v hospodě označila tuto cestu jako „Miss cesta“ dne.

[Svinčo]

SUPERSPÁRA

Na některé výroky prostě jeden odstaveček v rubrice „Z chorých mozků“ nestačí. Tuto květnovou perlu z úst mého kamaráda Leonarda da Svinchi vám přiblížím trochu víc i proto, že padla v souvislosti s hodnotným lezeckým výkonem.

V roce 1963 se z dílny pánů Z.Paška a M.Kutílka urodila lezecká výzva na Jižní věži na Jedláku a tato byla pojmenována Superspára a kasifikována stupněm 6. Každý, kdo

se pod ní postaví, musí tu výzvu cítit. Věž rozřatá šířčinou zlákala v květnu 2004 i Romana s Pítrsem, ale nedala! Kluci mě trochu zkoušeli, jestli to nepůjdu zkusit, ale i když jsem od rána tu jizvu ve skále měřil očima nejmíň desetkrát, netroufal jsem si. Moc se mi líbila, to jo, chuť bych měl, ale rozum....

Jediná možnost byla zkusit někoho, kdo na rozum moc nedá a ráno vydatně posnídal morálu. Netrvalo ani deset minut a Svinčo už se drásal ke kruhu. S přehledem přešel i horní část, dobral mladého Standu z Děčína a pak i mě a já už potolikáté smekl před prvovýstupci takových cest.

A ta „chorost“? Standa narvaný do mírně převislé spáry v horní části cesty a neschopný dalšího pohybu si postěžoval, že tedy spáry nesnáší a mnohem radši leze plotny. Svinčo hledící k obzoru hbitě kontroval: „Tak to musíš být ve svém živilu! Tohle jsou dvě krásny plotny, jednu máš připláclou na zádech a druhou na břiše!!!“

[Broněk]

BRAVO, HELMUT, BRAVO!!!

Zase jeden krásný krásný den ve skalách. Západ slunce zlatil skalní útvar zvaný Vějíř na Jedláku. Letoš, chtěje nám přiblížit čistotu saského lezení, naší malé skupince vyprávěl příhodu o pádu mladého saského lezce. Ten chlapec se málem zabil jen proto, že mu snaha o čistotu lezení nedovolila cvaknout kruh dřív, než ho bude mít ve výšce prsou. Jeho otec se nejprve ujistil, že je mladík živý a pak ho pochválil slovy "Bravo Helmut, bravo!!" Hned, jak Letoš dovyprávěl, hodil na záda těžký batoh, sundal ze stromu kolo a začal sjíždět prudký svah od Vějíře k silnici. Uběhlo sotva pár vteřin. Letoš zmáčkl brzdu, kolo se postavilo na přední, vyhodilo a my s úlekem sledovali předsedu, jak s obrovskou krysou na zádech dělá přemet snožmo přecházející v kotoul vzad roznožmo a přeskok plavmo, zakončený provazem. Všichni jsme strnuli úlekem. Všichni až na jednoho.

Svinčo stojící na jednom z kamenů nadšeně tleskal a volal: "BRAVO HELMUT, BRAVO !!!"

[Broněk]

LEZECKÝ ZÁJEZD S MLÁDEŽÍ DO ITALSKÝCH DOLOMIT

23.7. až 1.8.2004

Odjeli jsme v pátek podle plánu. Po celonočním přesunu jsme se kupodivu všichni sešli u paty našeho prvního cíle hory Mt. Antelao 3 264 m. Od rest. Pinetta 1048 m jsme vystoupali až k rifugio Galassi pod forc. Picolla do výšky cca 2000 m. Bouřka nás zde přinutila přespat. Na vrchol jsme se tedy vydali až v neděli ráno, cestou obtížnosti I-II, ale s velkým objektivním nebezpečím v případě deště, námrazy nebo sněhu, která nás vedla strmými plotnami vzhůru. Nad bivakovou krabicí jsou dva úseky náročnější i nebezpečnější, ve velké expozici. Ty jsme odjistili lanem. A v 11.00 hod byl vrchol náš. Pokochali jsme se výhledy, je to dominantní vrchol nad údolím Cortiny, na špičce setkávajících se hřebenů Marmarole a Sorapis. I v sestupu po strmé šikmé „střeše“ jsme byli opatrní, oddychli jsme si až po 2200 m opět u rest. Pinetta. Najít a rychle postavit stany. A to již do nás bušily kapky deště. A celou noc a pořádně. Ano, měli jsme s výstupem štěstí, povedlo se.

Ráno opět modrá obloha a slunce, jen mokré stany jsme sbalili. Bylo pondělí a my se přestěhovali podle plánu do Cortiny d'Ampezzo, do kempu Rocchetta. Večer již byly stany suché. Ten den bylo nejvhodnější alternativou lezení na Cinque Torri, pět věží, tvořících dominantu nad Cortinou. Jsou tělocvičnou zdejších lezců, cesty odjistěné nýty všech obtížností jsou vhodné pro začátečníky i ty nejnáročnější. Nejvyšší Torre Grande má výšku 100 m. Rozdělili jsme si mládež podle schopností a dali mnoho cest k naší

Vojta a Pavel na polici Cima Grande

Na vrcholu Cima Grande

spokojenosti. Zde jsme použili jednoduchá lana, oproti cestám v horách. Tam přišla na řadu lana 1/2 v kombinaci s Gi-Gi brzdou, na každém laně měl instruktor jednoho začátečníka.

Vážné lezení přišlo na řadu další den, kdy si naše dvě silnější trojky „vyšlápaly“ pětkovým (a 6-) terémem na pravé pilíři Tofany di Rozes 3 225 m. Já jsem se slabší skupinou „obešel“ Tofanu přes vrchol ferratou Giovanni Lipella, středně těžkou, ale dlouhou. K večeru jsme se obě skupiny setkaly na sestupové trase a společně odjely nasbírat síly do kempu.

Chtěli jsme dát odpočinkový den, ale bylo moc hezky. Dopadlo to tak, že já jsem vyvedl nejslabší část mládeže na věž Falzaregoturme šestidélkovou cestou obt. IV, nahoře po krásném ostrém skalním žeburu. Jirka a Broněk vzali tu zkušenější a „vylezenější“ část mládeže na vrchol Punta Fiames 15-ti délkovou cestou obtížnosti IV-V, přišli až večer, ale spokojení.

Před námi byl čtvrtek, v plánu Tre Cime di Lavaredo – odsunuli jsme tento náročný program na pátek. Kluci byli utahaní a nevyspalí. Odpočinkový den byl naplněn prohlídkou hlubokého kaňonu říčky Rio Fanes s 80m vodopádem včetně spodní části nádherného údolí Travenanzes. Slabší skupina to měla těžší, „výtáhl“ jsem ji ani ne tak obtížnou, jako dlouhou, ferratou A. Dibona z 1340

m po hřebenu až na vrchol Mt. Crystallo 3150 m. Ten den bylo vedro a „potili jsme krev“. Ale ty nádherné výhledy. Poté 800m dolů lanovkou(jinak to nešlo) a sestup údolím ve stínu hřebene Pomagnon k autu.

V pátek jsme vyráželi velmi brzo ráno. Před námi byl těžký, ale nádherný den. Snad vše časově zvládneme a večer se opět v pohodě sejdem. Dvě trojky se silnějšími kluky šly „dobít“ vrchol Cimy Grande 2999m (600 m relativní výšky). Dali na něj „pouze“ cestu obtížnosti V Dúlfer. Důvod byl prostý, Jířa si v předchozích dnech natáhl šlachy na prstě. Jít těžší cestu by znamenalo riziko ukončení lezecké sezony. Ale komu se poštěstí stát na tomto dominantním vrcholu již v 17-ti letech jako klukům. Byla to pěkná tečka za týdnem

v Dolomitech. S klukama jsme se sešli v 19.30 hod večer, byli utahaní, ale spokojení. Ještě si prohlédli severní stěny, aby měli o čem přemýšlet na příští rok. Já jsem ten den nejslabší část skupiny vyvedl okolo Tre Cime di Lavaredo ferratou na vrchol 110 m věže Toblinger Knoten, odtud ferratou na Mt. Paterno s nádherným výhledem do severních stěn. Byli také spokojeni. Poslední noc v kempu, závěrečné posezení v pizzerii, no a ráno již jen rychle zabalit a na trasu domů.

Přeci jen nám to nedalo a u jezera Lago di Ledro jsme ve stínu masivu přelézali některé ze 40-ti zde onýtovaných jednodélkových cest i vyšších stupňů obtížnosti. Večer jsme pak, s rukama až na kolena, nasedli do aut a přešli těch 700 km domů, abychm zde mohli probrat zážitky, vstřebat nově získané zkušenosti a již s novou chutí začít připravovat

kam, jak, a na co, pojedeme příští rok. Neřku-li ještě v této sezoně.

Lezte dobře, ale bezpečně, řekl by básník. Nám se to povedlo, splnili jsme si všechny naplánované výstupy, a bez zranění. Neberu spálené nosy a vytahané ruce. I díky instruktorům Jířovi a Broňkovi, kteří kluky (a Markétu) bezpečně vedli a vždy dovedli. Díky.

[Bohouš Dvořák]

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU

PRSTY

Dlouho jsem váhal, zda polověž do seriálu věží zařadit, neboť z náhorní strany poměrně snadno vystoupit na Přestože je vrchol čas od času navštíven zbloudilým turistou, užití rukou se k vrcholu dostat Proto sem Prsty zřejmě patří.

Prsty leží severně od Terežčina sedátka asi 50 m silnicí z které jsou snadno viditelné. V okolí věže se v současné době nachází staletý bukový porost, který brání rozsáhlejšímu výhledu z vrcholu.

O samotném názvu lze jen těžko říci odkud pochází, nicméně poprvé byl užit v průvodci Lezecké terény na Chomutovsku od Z. Doskočila v r. 1991, kde se nalézá rovněž poznámka „ dosud lezecky neobjevena“. Až při sestavování dalšího průvodce v r. 1999 byly získány informace od M. Kutílka o jeho působení již v r. 1964. Ještě před ním byla věž jistě navštěvována před válkou německými lezci.

Samotný skalní útvar je poměrně rozložitý, asi 14 m vysoký. Z náhorní stany je jen o málo nižší. Na samotném vrcholu se nalézají dvě borovice, které slouží k jistění spolulezce. O náhorní stěnu je již několik let opřena mohutná buková větev, která poněkud usnadňuje sestup. Od 22.9.1998 je na vrcholu umístěna vrcholová kniha. Skála je víceméně kompaktní.

Na vrchol je vytyčeno 11 cest včetně sestupu. První cestu – Severní kout 4 vylezl M. Kutílek, Chrpa 12.1.1964. Nejlezenější cesta, je zde původní skoba po prvovýstupcích.

Další dvě cesty přidali 30.5.1967 opět M. Kutílek s I. Kutílkovou a to V stěnu za 3+ a JV hranu za 4.

Poté přichází období klidu a až po 30 letech 24.1.1994 Pavel Suchopárek přelézá Lednovou cestu za 4 v náhorní stěně. V r. 1996 přelézají bratři Suchopárkové čtyřkový Mělký koutek a titíž lezci v r. 1999 Bratrskou za 4- a o dva roky později Duhovou cestu za 3.

Téhož roku (2001) přelézá L. Dvořáček s P. Suchopárkem Párkovou c. za 6. Nejtěžší cesta na věž, dosud nemá přelez.

V r. 2002 vzniká poslední cesta – Dětská 4 od P. Suchopárka.

Hluboký kout 2 a Normálka jsou udány bez prvovýstupce.

Z chorých mozků

- Je krásné Velikonoční pondělí a Svinčo nastupuje do cesty po hraně na Salesiově vyhlídce. V dobrém úmyslu, ve snaze mu pomoci Barbuča říká : "Ale Milánku, nastupuje se zleva, podívej, tady je šipka!" Milan dokončil krokovou sekvenci a jistě také s dobrým úmyslem Barbuše odpověděl : "Na šipky já seru... na vrchol se deru!"
- Víš jak se musím šdit na čaji, když hubnu? (Jansič na schůzi VV, 11/2003)
- „Tady jsem v piči jak loňskej sníh!“ (Bery pytlíč v Ablonu, Francie)

tuto

lze
vrchol.

bez
nelze.

nad

PRSTY

1) Východní stěna 3+; **M. Kutílek, I. Kutílková, 30.5.1967. Hladkou údol. stěnou na polici. Odtud buď př. nebo zl. snadněji n.v.**

2) Duhová 3; **Pavel Suchopárek, Petr Suchopárek, 11.3.2001. Stěnkou, vhloubením a přes vklíněný balvan, výše dol. k bříze n.v.**

3) Párková c 6; **L.Dvořáček, Pavel Suchopárek, 11.12.2001. Převíslým pilířem podél jemné trhlinky na v.**

4) Hluboký kout 2.

5) Mělký koutek 4; **Pavel + Petr Suchopárkovi, 20.8.1996. Podél úzké spárky do koutku a jím n.v.**

6) Severní kout 4; **M. Kutílek, Chrpa, 12.1.1964. Výrazným koutem v pr. části (S) stěny n.v.**

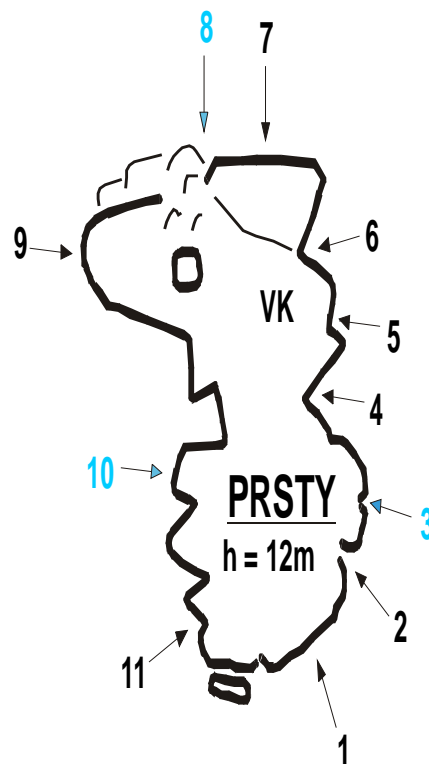
7) Lednová 4; **Pavel Suchopárek, 24.1.1994. Náhorní stěnou ve spádnicí nejvyššího bodu n.v.**

8) **Normální c. 1.**

9) Bratrská 4-; **Pavel Suchopárek, Petr Suchopárek, 12.9.1999. Po výrazném pilíři plotnou n.v.**

10) Dětská c. 4; **Pavel Suchopárek, 5.7.2002. Stěnkou v koutě podél úzké trhlinky.**

11) JV hrana 4; **M. Kutílek, I. Kutílková, 30.5.1967.**

HOROKROUŽEK NA KOZELCE 17.4.2004.

Pavel, Vojta i Petr poprvé. Ošahali sopečný tuf na Kobyle. A vypadlo z nich – dobré lezení, pohoda, porad' něco těžšího. Protože první dva již znají a umí, i na prvním konci lana, přivedl jsem je k dobře odjištěným cestám Skalácká 6-, Lazarova 6+. V Lazarově jen trochu funěli, a tak si dali na mé opatrné doporučení Vzdušnou hranu 7- na couru. Od Pavla „jsem to schytl“, kde prý bylo to těžké místo, mohl jsem to mít OS jako ostatní cesty. A tak se pustili (na couru) do osmiček. Tam už se jim tolik nedařilo, ale jedno jest. Rostou nám v Horoklubu další nadějní lezci.
Bohouš

FOTO je z Lazarovy c. a cesty „Deklasovaných živlů“ 6+ v Doubravické rokli.

KVÍZ ZE ŽIVOTA ANEB KDYŽ BB KLEJE

Myslím, že každý z vás už slyšel veselé glosy či četl humorné články jednoho z ženami nejoblíbenějších nadsamců, jehož z pochopitelných důvodů označíme v tomto kvízu pouze zkratkou BB. Při jedné blíže nespecifikované činnosti ho nachytl zvěd Horoklubu, kterak ve chvílce emociálního vypětí kleje: „*Já to postavil! Co teď!?*“

Tipujte s námi, co démon BB vlastně podnikal a kde!

- BB při rehabilitačním cvičení v salónu Jessica
- BB při levitování na klíčovém krystalu na hlavě Velryby
- BB při rekonstrukci svého bytu po té, co se zazdil v koupelně

Odpovědi zasílejte emailem do redakce. Správné odpovědi budou slisovány!

V příštím čísle se dozvíte: Kdo je BB? Umí BB německy? Jak balí BB ženský a jak svačinu?

MORÁL

Dotaz na lezci :

Ahoj. O víkendu jsem byl lézt a slyšel jsem nějaké zkušené borce jak se baví, že je důležité mít morál. Můžete mi prosím někdo říct co to vlastně je? A taky kde se dá sehnat a zakolík? Rád bych si ho pořídil. Děkuji moc všem za odpověď.

Jenda.

Odpověď :

Na MORÁL se zkus zeptat v husté síti prodejny HudySport. Tam mají všechno. A co nemají, objednejí... Až zjistíš cenu, tak dej vědět. Když už tam budeš, zkus zjistit, za kolik jsou NALEZENÉ METRY, DLOUHOLETÉ ZKUŠENOSTI, DOKONALÁ TECHNIKA a jestli se dá koupit ta BRUTÁLNÍ SÍLA V PRSTECH. A na konci sezóny zkus inzerci, to má každý na rozdávání.

Falko.

MANTANA ∨ horolezecký občasník ∨ vydává **HOROKLUB** Chomutov ∨ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ∨ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ∨ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ∨ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ∨ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ∨ sazba : Microsoft® Word 97 ∨ U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.